

Του **Θανάση Τσιριγώτη**

Στην Παλαιστίνη αυτές τις μέρες δεν δοκιμάζονται οι αντοχές του κόσμου, δοκιμάζονται οι πολιτικές σ' έναν τόπο που η ιστορική μοίρα του έταξε ν' αποτελεί το "μετρίδι" και το πολιτικό θερμόμετρο του σύμπαντος κόσμου. Οι αστοί αναλυτές και κάθε είδους πολιτικός κροκόδειλος μιλούν γενικά για τον πόλεμο, τη φρίκη, τον άμαχο πληθυσμό, τα παιδιά και τους ασθενείς. Φυσικά και υπάρχουν όλες οι παραπάνω παράμετροι που συνθέτουν όμως τη μεγάλη εικόνα.

Ο πάνοπλος πολεμικός και περιφερειακός χωροφύλακας που ακούει στ' όνομα Ισραήλ, έχοντας την ανοχή και στήριξη των ΗΠΑ (είναι η μόνη χώρα που βρίσκεται στην αθλητική οικογένεια των Ευρωπαίων αν και ασιατική) λειτουργεί μόνιμα σαν ταραξίας στην περιοχή. Μια περιοχή που πήρε το 1948 από τους Άραβες-Παλαιστίνιους. Έκτοτε τους δίωξε, τους δίχασε (Γάζα, Δυτική Όχθη), τους φυλάκισε, τους εξόντωσε συστηματικά και αμείλικτα. Ακριβώς όπως οι Γερμανοί τους Εβραίους χρησιμοποιώντας τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Η λεγόμενη λωρίδα της Γάζας έχει έκταση 460 τετραγωνικών χιλιομέτρων και σ' αυτήν κατοικούν 2 εκατομμύρια άνθρωποι, το 1/5 της χώρας μας. Με δυο περάσματα, ένα προς το Ισραήλ και ένα προς την Αίγυπτο, αποτελεί ένα σύγχρονο Μεσολόγγι, αποκλεισμένη από στεριά και θάλασσα. Οι αναλυτές αναρωτιούνται γιατί οι Παλαιστίνιοι της Γάζας στηρίζουν μαζικά την οργάνωση Χαμάς. Γιατί δεν έχουν να χάσουν τίποτα και μετά την υποχώρηση της αριστεράς άνοιξε ο δρόμος για τον ισλαμισμό, τη θρησκοληψία και τον απελπισμένο εθνικισμό. Τα βήματα των αραβικών λαών από το αντιιμπεριαλιστικό εθνικο-απελευθερωτικό κίνημα στις δεκαετίες 1960-1970, στον παναραβισμό και αργότερα στον πανισλαμισμό, άνοιξαν το μπουκάλι και το "τζίνι" της ερήμου αντί να ενώσει τις φτωχές μάζες των αραβικών κρατών φωνάζει για τον Αλλάχ. Το αραβικό προλεταριάτο πληρώνει μ' αυτό τον τρόπο τις αμαρτίες του. Ωστόσο το αίτημα των Παλαιστινίων (αρχαίοι Φιλιισταίοι} για πατρίδα παραμένει απαρασάλευτο κόντρα στις ιμπεριαλιστικές επιβουλές και τις ντόπιες

προδοσίες.

Ίσως δεν υπήρξε στην πρόσφατη ιστορία αίτημα για ανεξάρτητο κράτος που να μισήθηκε τόσο από τους εμπόρους των εθνών, τους “Ιούδες” και τους πολεμοκάπηλους του Ισραήλ.

Η Παλαιστίνη αποτελεί το βαρόμετρο της πολιτικής συνείδησης των απανταχού αγωνιστών και της αριστεράς και κανένας ρεφορμιστικός, μικρόψυχος και δουλοπρεπής συμψηφισμός θυτών και θυμάτων δεν πρέπει να παρεμβάλλεται στη σκέψη μας.

Ο Δαβίδ αγωνίζεται ενάντια στον πάνοπλο Γολιάθ.
Οι σφεντόνες ενάντια στα Φάντομ.

Σ’ αυτό τον αγώνα η διεθνής και δημοκρατική αλληλεγγύη πρέπει να είναι αμέριστη, ολόπλευρη, δεδομένη.

Σ’ αυτούς όμως τους “ανόητους φίλους μας”, που θεωρούν το αίτημα για πατρίδα ξεπερασμένο στους σύγχρονους καιρούς, οφείλουμε να σημειώσουμε ότι όπου τα αστικά δημοκρατικά δικαιώματα, όπως το σύνθημα της εθνικής αυτοδιάθεσης, έμειναν ανεκπλήρωτα δεν χωράει κουφιοκέφαλος δογματισμός.

Η Παλαιστίνη πρέπει να γίνει κράτος και όχι επαρχία του Ισραήλ.

Σ’ αυτό το δρόμο εντάσσεται η Παλαιστίνη.

Φάρος για τις μάζες, οδόσημο αγώνα, ανοικτή πληγή.

Γι’ αυτό το λόγο

“αν η μισή μας καρδιά βρίσκεται εδώ πέρα
η άλλη μισή στη Γάζα βρίσκεται”.

Αναδημοσίευση από την εφημερίδα ΛΑΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Πηγή: alfavita.gr